

"לדורות"

סיפורי החיים של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור זיכרון השואה ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il. אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: גולומבוביץ	שם פרטי: ביה
----------------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות דפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים. חובה למלא את השדות המודגשים.

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה	בלועזית	שם נעורים:	שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה
גורדינה	GORINA	ביה	גורדינה
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה	בלועזית	מין: ז/ט	תאריך לידה:
ביה	BAYA	ז	15.3.25
מקום לידה (ישוב, מחוז):	בלועזית	ארץ לידה:	
ברדיצ'ב, רוסיה	BERDICHEV	רוסיה	
שם פרטי של האב:	שם פרטי ושם נעורים של האם:		
דליג	דליג צידל -		
שם פרטי של האישה/הבעל (האם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:		
לא	גורדינה		
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז):	בלועזית	ארץ המגורים:	
ברדיצ'ב	BERDICHEV	רוסיה	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:	
בי"ס יסודי	-	-	
מקום מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):			
האם היית בגטאות? אילו ומתי?	118		
האם היית במחנות? אילו ומתי?	126		
מקום השחרור:	תאריך השחרור:		
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?		
מקומות/מחנות בדרך לארץ ישראל:	שנת העלייה:	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):	
	1949		

ביה גולומבוביץ

ספרי על קורותיך לפני המלחמה

נולדתי ב-15.3.1925 (תאריך לידה משוער) בעיר ברדיצ'ב שברוסיה להוריי זליג וצירל גורינה. היה לי אח גדול ממני ואח תאום, ועוד אח צעיר ממני. למדתי בבית ספר יסודי וסיימתי את לימודיי.

ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

בשנת 1942 האוקראינים באו לאבא שלי ולקחו ממנו את המפתחות של הבית, ונישלו אותנו מכל רכשינו. אחי הקטן ברה'לה נבהל מהאוקראינים וברח החוצה לגדר, היתה לו תחושה שכולנו נברח, ותוך כדי בריחה אני אובד למשפחתי. לצערי הגדול, תחושתו התאמתה. לאור הסכנה שנשקפה לנו, כולנו ברחנו ליערות כדי למצוא שם מקלט. אחי הגדול עבד אז בקיב ונשאר שם. כשהגענו ליערות ראינו את הגרמנים שכבר היו שם וחזכו לנו.

הגרמנים התחילו לחסל ולהרוג אנשים, בלי שום אבחנה ונקיפות מצפון, וראיתי ילדים שמתו בידיים של ההורים שלהם. זה היה מחזה מחריד ומזעזע, וקשה לשכוח את המראות האלה. תוך כדי בריחה ומנוסה מהרוצחים הגרמנים, איבדתי את הוריי ואחיי, ונשארת לבד, ואני רק ילדה בת 13. מאז הבריחה ליערות וההיתקלות בגרמנים, לא ראיתי את הוריי ואחיי, ולא ידעתי מה עלה בגורלם. פגשתי חברה שהיתה כבת 15 והתחלנו ללכת יחד עם קבוצת אנשים. זה היה בתקופת הקיץ. גבר אחד הצטרף אלינו ובישר לחברתי שהרגו את אבא שלה. לשמע הבשורה המרה השיער שלה הלכין בין רגע. לא ראיתי דבר כזה מימיי, ולא האמנתי למראה עיניי. צעדתי עם כל הקבוצה למרחקים עצומים עד שהגענו לרכבת. שם אפסו כוחותיי וישבתי מקופלת כמו גלגל, וכולי נפוחה ממאמץ הצעידה בתנאים קשים, עם מעט מאוד מזון ומים, וכמעט ללא מנוחה.

במשך שבוע שלם לא יכולתי לקום. בהמשך הבריחה, בשלב מסויים, חליתי בשחפת ואושפזתי בבית חולים. אחרי שהחלמתי, עליתי עם קבוצת אנשים על רכבת משא והגענו לעיר ברוסיה, בלי כסף בלי אוכל וכלי בגדים להחלפה. הרוסים לקחו אותנו לעבוד בבית חרושת לפצצות. הייתי ילדה קטנה ונתנו לי לעבוד על מכונה גדולה. כדי שאוכל להגיע לגובה המכונה הגדולה ולעבוד נתנו לי שרפרף. כך עבדתי יום - ולילה. במשך היום קיבלנו אוכל - 200 גרם לחם לנפש. מי שעבד כלילה נתנו לו מרק. אחרי שנה לערך, העבירו אותנו לעבודה בשדות כותנה, עבודה קשה ומפרכת. עבדתי בכותנה בערך שנה.

ספרי על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

המלחמה נגמרה. היה קשה למצוא עבודה ולא היה אוכל. נשארתי ברוסיה ורציתי לחזור הביתה, אבל אי אפשר היה לנסוע מעיר לעיר כי השלטונות לא נתנו לנו רשיון לנסיעה. הייתי בת 17 כשהתחתנתי עם בעלי ד"ר מיכאל גולומבוביץ, שהיה רופא שיניים יהודי. בעלי היה פליט מורשה שבפולין שהגיע לרוסיה, התגייס ושרת בצבא האדום. בתקופה זו נפגשנו והתחתנו, ואחרי החתונה נסענו לורשה שבפולין. ומשם עברנו לגור בעיר וורוצלב, ושם בעלי עבד בתור אהבית חולים. כעבור תקופה מסויימת ילדתי את בתי הבכורה, ונתתי לה את השם רותי, כי לא ידעתי אם ההורים שלי בחיים. לאחר הלידה עברנו לגור בגרמניה. כשבתי גדלה והלכה לגן, יצאתי לעבוד בתור אחות באחד מבתי החולים, ובעלי עבד כרופא שיניים.

ספרי על חיךך בארץ

בשנת 49 עזבנו את גרמניה ועלינו על אניה, ועשינו עליה בלתי ליגאלית לארץ. הגענו לארץ ולקחו אותנו למחנה עולים בפרדס חנה. בסוף שנת 49, נולדה בתי השניה. אז כבר ידעתי שההורים אינם בחיים וקראתי לה צילה על שם אמי שנקראה צירל. בשנת 56 נולדה בתי השלישית שנקראה בשם מירי, על-שמה של גיסתי, אחות בעלי, שניספתה בשואה.. יש לי 3 בנות, זכיתי ל-9 נכדים ו-13 נינים. בעלי, מיכאל גולומבוביץ, נפטר לפני 25 שנה, ובן-זוגי השני, נפטר לפני 8 שנים.